

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Michalem Výtiskem ve věci

žalobkyně: **Heureka Group a.s.**, IČO 07822774,
sídlem Karolinská 650/1, 186 00 Praha 8,
zastoupená advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M.,
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4,

proti
žalované: **Google LLC**, reg. č. 3582691,
sídlem Corporation Service Company, 251 Little Falls Drive,
DE19808 Wilmington, Spojené státy americké,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojákem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

o 394 857 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

I. Soudnímu dvoru Evropské unie se podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předkládají následující předběžné otázky:

- 1) Musí být článek 21 odst. 1 Směrnice 2014/104 a obecné unijní zásady vykládány tak, že se Směrnice 2014/104, a zejména její článek 10, přímo či nepřímo použije na tento spor o náhradu veškeré škody způsobené porušením článku 102 SFEU, které bylo započato před datem platnosti Směrnice 2014/104 a ukončeno po uplynutí transpoziční lhůty k její implementaci, za situace, kdy i žaloba na náhradu škody byla podána po uplynutí transpoziční lhůty, anebo tak, že se článek 10 Směrnice 2014/104 použije pouze na část uvedeného jednání (a z toho plynoucí část škody), které se událo po datu platnosti Směrnice 2014/104, případně po datu uplynutí transpoziční lhůty?
- 2) Vyžaduje smysl a účel Směrnice 2014/104 a/nebo článek 102 SFEU a zásada efektivity, aby byl článek 22 odst. 2 Směrnice 2014/104 vykládán tak, že „vnitrostátní předpisy přijaté podle článku 21, které nejsou uvedeny v [článku 22] odstavci 1“ jsou ta ustanovení vnitrostátních předpisů, kterými byl implementován článek 10 Směrnice 2014/104, jinými slovy, spadá článek 10 Směrnice 2014/104 a pravidla promlčení do prvního nebo do druhého odstavce článku 22 Směrnice 2014/104?
- 3) Je v souladu s článkem 10 odst. 2 Směrnice 2014/104 a/nebo s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity taková vnitrostátní právní úprava a její výklad, která „vědomost o tom, že byla způsobena škoda“ relevantní pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty váže na vědomost poškozeného o „jednotlivých dílčích škodách“, které vznikají postupně v čase v průběhu trvajících nebo pokračujících protisoutěžního jednání (neboť judikatura vychází z předpokladu, že předmětný škodní nárok je ve svém celku dělitelný) a ve vztahu k nimž tak začínají běžet samostatné subjektivní promlčecí lhůty bez ohledu na vědomost poškozeného o škodě v celém jejím rozsahu způsobené celým porušením článku 102 SFEU, tedy taková vnitrostátní právní úprava a její výklad, která umožňuje, aby běh promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním započal před okamžikem ukončení tohoto jednání spočívajícího v příznivějším umístění a zobrazování vlastního srovnávací cen

v rozporu s článkem 102 SFEU?

- 4) Brání článek 10 odst. 2, 3 a 4 Směrnice 2014/104 a/nebo článek 102 SFEU a zásada efektivity, takové vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že subjektivní promlčecí lhůta, pokud jde o žaloby na náhradu škody, činí tři roky a začíná běžet ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o dílčí škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, ale nezohledňuje (i) okamžik ukončení protiprávního jednání, (ii) vědomost poškozeného o tom, že jednání je porušením pravidel o hospodářské soutěži, a která současně (iii) nestaví ani nepřerušuje tuto tříletou promlčecí lhůtu po dobu řízení před Komisí, jehož předmětem je dosud neukončené porušování článku 102 SFEU, a (iv) neobsahuje pravidlo, že pozastavení běhu promlčecí lhůty skončí nejdříve jeden rok poté, co rozhodnutí o protiprávním jednání nabylo právní moci?

II. Řízení se přerušuje do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předběžných otázkách uvedených pod bodem I. výroku.

Odůvodnění

A) Předmět řízení

- Žalobou ze dne 25. 6. 2020 doručenou Městskému soudu v Praze, jako soudu prvního stupně, dne 26. 6. 2020 se žalobkyně (společnost Heureka Group a.s.) domáhá **náhrady škody ve formě ušlého zisku** ve výši 394 857 000 Kč s příslušenstvím, kterou jí měla způsobit žalovaná (společnost Google LLC, dříve Google Inc.) v období **od února 2013 do 27. 6. 2017** zneužitím svého dominantního postavení, a to konkrétně tím, že umísťovala a zobrazovala vlastní srovnávač prodejních cen na nejlepším možném místě mezi výsledky při využívání služeb obecného vyhledávání, čímž se snížila návštěvnost portálu *Heureka.cz* – srovnávače prodejních cen žalobkyně, který provozovala v uvedeném období na území České republiky.
- Žaloba byla podána v návaznosti na rozhodnutí Komise ze dne 27. 6. 2017, AT.39740, ve věci *Google Search (Shopping)* (dále jen „**rozhodnutí Komise**“), kterým bylo konstatováno, že žalovaná porušila shora uvedeným jednáním článek 102 Smlouvy o fungování Evropské Unie¹ (dále jen „**SFEU**“) mimo jiné i na území České republiky v období od února 2013 do 27. 6. 2017. Předkládající **soud je tímto rozhodnutím vázán**, pokud jde o určení osoby odpovědné za porušení soutěžního práva a o to, že došlo k porušení².
- Žalovaná v průběhu řízení o žalobě na náhradu škody **vznesla námitku promlčení**. Žalovaná předně argumentuje povahou zneužití dominantního postavení, kdy podle ní žalobkyně mohla od počátku vědět „kdo“ jí působí škodu, když o tom, že provozovatelem internetového vyhledávače Google je společnost Google LLC (dříve Google Inc.) nemohlo být nejmenších pochyb. Již dne 30. 11. 2010 navíc Komise zveřejnila oznámení, ve kterém informovala o zahájení řízení proti žalované. Žalovaná dále upozornila na veřejnosti přístupné dokumenty Komise, včetně tiskové zprávy k tzv. „sdělení výhrad“³, a české internetové články informující o možném protisoutěžním jednání žalované a probíhajícím šetření před Komisí. Za nejpodstatnější pak žalovaná považuje datum 27. 5. 2014, kdy se Sdružení pro internetový

¹ Konsolidované znění Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. 2016, C 202, s. 47-200).

² Podle § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů: „*Soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal*“. Cit. ustanovení plně reflektuje požadavek článku 16 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. 12. 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1–25).

³ Např. „Návrh závazků žalované ze dne 3. 4. 2013 v řízení před Komisí“; „Memorandum publikované Komisí dne 25. 4. 2013, č. MEMO/13/383“; „Tisková zpráva publikovaná Komisí dne 25. 4. 2013, č. IP/13/371“; „Tisková zpráva publikovaná Komisí dne 15. 4. 2015, č. IP/15/4780“.

rozvoj v České republice (SPIR), jehož je žalobkyně členem, nesouhlasně vyjádřilo k závazkům navrženým žalovanou v řízení před Komisí a téhož dne zveřejnilo obsáhlou tiskovou zprávu s názvem „České internetové firmy protestují proti Googlu a jsou připraveny se bránit“. Žalovaná proto namítá, že žalobkyně se mohla dozvědět o tom, že jí vzniká škoda a kdo ji způsobuje mnohem dříve, než bylo vydáno rozhodnutí Komise, s tím, že subjektivní promlčecí lhůty k (dílčím) škodám (ušlým ziskům) začínaly postupně běžet **již od února 2013**, tj. od počátku vzniku tvrzené škody, a **nejpozději pak od 27. 5. 2014**, tj. od zveřejnění tiskové zprávy SPIR. Podle žalované nic nebránilo žalobkyni v tom, aby nárok na náhradu škody uplatnila u soudu dříve, s tím, že v průběhu probíhajícího řízení o žalobě mohla svůj nárok postupně rozšiřovat o (dílčí) škody v čase narůstající, pakliže měla za to, že protisoutěžní jednání žalované pokračuje a že škoda v její sféře narůstá. Žalovaná považuje nárok za promlčený za období nejméně od února 2013 do 25. 6. 2016.

4. Ze spisu vyplývají **následující skutečnosti**:

Dne 30. 11. 2010 Komise zahájila šetření možného porušení článku 102 SFEU se společností Google Inc.

Dne 27. 5. 2014 byla zveřejněna tisková zpráva Sdružení pro internetový rozvoj v České republice (SPIR), jehož obsahem je nesouhlasné stanovisko se závazky navrženými žalovanou v řízení před Komisí.

Dne 15. 4. 2015 bylo Komisí vydáno tzv. „sdělení výhrad“ ve věci *Google Search (Shopping)*.

Dne 14. 7. 2016 Komise zahájila řízení pro porušení článku 102 SFEU také s mateřskou společností žalované, společností Alphabet Inc.

Dne 27. 6. 2017 vydala Komise rozhodnutí ve věci *Google Search (Shopping)*, kterým shledala odpovědnou za porušení soutěžního práva (i) společnost Google LLC v období od roku 2008 (z toho v České republice od února 2013) do vydání rozhodnutí a rovněž (ii) mateřskou společnost Alphabet Inc. v období od 2. 10. 2015 do vydání rozhodnutí.

Dne 26. 6. 2020 uplatnila žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou právo na náhradu škody způsobené porušením článku 102 SFEU žalovanou.

5. Dne 8. 7. 2021 se u Městského soudu v Praze konalo ústní jednání, na kterém soud prvního stupně stranám s ohledem na tvrzení a důkazy jimi předložené sdělil dosavadní výsledky přípravy řízení a konstatoval, že považuje za klíčové posouzení případného promlčení uplatněného nároku a že je třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku. Soud má zejména pochybnosti o tom:

- (i) zda a v jakém rozsahu se na projednávanou věc použije Směrnice 2014/104⁴ (dále jen „**Směrnice**“ anebo „**Směrnice 2014/104**“) a její článek 10 [otázka 1)];
- (ii) zda článek 10 Směrnice 2014/104 a pravidla promlčení jsou ustanovení hmotněprávní ve smyslu článku 22 odst. 1 Směrnice anebo procesní ve smyslu článku 22 odst. 2 Směrnice [otázka 2)];
- (iii) zda je vnitrostátní právní úprava a její výklad, pokud jde o počátek, běh a délku *subjektivní* promlčecí lhůty k uplatnění práva na náhradu škody, kompatibilní s článkem 10 Směrnice a/nebo s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity [otázky 3) a 4)].

6. Uvedené pochybnosti znemožňují předkládajícímu soudu pokračovat v řízení. Pokud by soud shledal námitku promlčení důvodnou, pak by žalobu v téměř celém rozsahu zamítl. V opačném případě by soud započal s prováděním časově i finančně nákladného dokazování

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži (Úř. věst. 2014, L 349, s. 1).

týkajícího se vzniku a výše uplatněného škodného nároku.

B) Vnitrostátní právní úprava a relevantní judikatura českých soudů

7. S ohledem na skutkové okolnosti případu připadá v zásadě v úvahu aplikace tří vnitrostátních právních předpisů upravujících pravidla pro promlčení práva na náhradu škody – (i) zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „**Obchodní zákoník**“), (ii) zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (účinný od 1. 1. 2014) [dále jen „**Občanský zákoník**“], a (iii) zákon č. 262/2017 Sb., o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (účinný od 1. 9. 2017) [dále jen „**ZNŠHS**“].
8. **Dne 1. 9. 2017 nabyl účinnosti ZNŠHS**, kterým byla do českého právního řádu implementována Směrnice 2014/104. Požadavky článku 10 Směrnice 2014/104 (promlčení) se promítly do ustanovení § 9 ZNŠHS⁵.
9. Podle **přechodného ustanovení § 36 ZNŠHS** platí, že *„Řízení o náhradě škody způsobené omezením hospodářské soutěže, jakož i řízení o nárocích škůdců, kteří jsou zavázáni k náhradě škody společně a nerozdílně, na vypořádání podle tohoto zákona, zahájená po dni 25. prosince 2014 se dokončí podle tohoto zákona; právní účinky úkonů, které byly v řízení učiněny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.“* Toto ustanovení dopadá pouze na normy **procesního charakteru**. ZNŠHS neobsahuje přechodná ustanovení k hmotněprávním ustanovením. V souladu se zásadou zákazu retroaktivity se **hmotněprávní ustanovení, včetně (harmonizovaných) pravidel promlčení, obsažená v ZNŠHS na projednávanou věc nepoužijí**, neboť k protiprávnímu jednání i ke vzniku škody došlo ještě před účinností ZNŠHS.
10. Pokud jde o střet Obchodního zákoníku (účinného do 31. 12. 2013) a Občanského zákoníku (účinného od 1. 1. 2014), předkládající soud aplikuje Obchodní zákoník na část protiprávního jednání (a z toho vzniklou škodu), k níž došlo v období od února 2013 do 31. 12. 2013, a Občanský zákoník na tu část protiprávního jednání (a z toho vzniklou škodu), k níž došlo v období od 1. 1. 2014 do 27. 6. 2017⁶. Oba tyto zákoníky spojují s porušením pravidel o hospodářské soutěži právo poškozeného na náhradu škody. Pokud jde o počátek, běh a délku subjektivní promlčecí lhůty, rozdíl lze spatřovat v tom, že podle Obchodního zákoníku je tato lhůta *čtyřletá*, zatímco podle Občanského zákoníku *tříletá*, přičemž tato nuance není pro předběžné otázky tak, jak byly předkládajícím soudem položeny, podstatná. Rovněž s ohledem na skutečnost, že převážná část nároku je posuzována v režimu Občanského zákoníku, označuje předkládající soud – pro účely řízení u Soudního dvora – **za relevantní právní úpravu Občanský zákoník**.
11. Podle § 629 odst. 1 Občanského zákoníku: *„Promlčecí lhůta trvá tři roky.“*⁷
12. Podle § 620 odst. 1 Občanského zákoníku: *„Okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody zahrnují vědomost o škodě⁸ a osobě povinné k její náhradě. To platí obdobně i pro*

⁵ Podle § 9 ZNŠHS platí: (1) Promlčecí lhůta pro uplatnění práva na náhradu škody podle tohoto zákona trvá 5 let; ustanovení § 629 a 636 občanského zákoníku se nepoužijí. (2) Promlčecí lhůta počne běžet ode dne, kdy se oprávněná osoba dozvěděla o škodě, o osobě povinné k její náhradě a o omezení hospodářské soutěže, nebo se o těchto skutečnostech dozvědět měla a mohla, nejdříve však ode dne, kdy došlo k ukončení omezení hospodářské soutěže. (3) Promlčecí lhůta neběží po dobu šetření nebo řízení orgánu ochrany hospodářské soutěže, které se týká stejného omezení hospodářské soutěže, a po dobu 1 roku ode dne, kdy a) nabylo právní moci konečné rozhodnutí vydané orgánem ochrany hospodářské soutěže nebo soudem o tom, že došlo k takovému omezení hospodářské soutěže, nebo b) bylo šetření nebo řízení orgánu ochrany hospodářské soutěže nebo řízení před soudem skončeno jinak. (4) Promlčecí lhůta neběží po dobu řízení o zpřístupnění důkazního prostředku podle tohoto zákona nebo podle právních předpisů jiného členského státu Evropské unie.

⁶ Viz přechodná ustanovení § 3079 odst. 1 a § 3036 Občanského zákoníku.

⁷ § 629 odst. 2 cit. ustanovení obsahuje pravidlo pro objektivní promlčecí lhůtu: *Majetkové právo se promlčí nejpозději uplynutím deseti let ode dne, kdy dospělo, ledaže zákon zvlášť stanoví jinou promlčecí lhůtu.*

⁸ Pojem „škoda“ zahrnuje „skutečnou škodu“ a/nebo „ušlý zisk“.

odčinění újmy.“

13. Počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty v délce tří let je tedy vázán na vědomost o škodě a o osobě povinné k její náhradě; tyto předpoklady musí být splněny kumulativně.
14. Pokud jde o **relevantní judikaturu vnitrostátních soudů**, která má v projednávané věci význam, pak:
15. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „**Nejvyšší soud**“) platí, že „[p]oškozený se dozví o škodě tehdy, když zjistí skutkové okolnosti, z nichž lze dovodit vznik škody a orientačně (přibližně) i její rozsah (tak, aby bylo možné určit přibližně výši škody v penězích), a není třeba, aby znal rozsah (výši) škody přesně. Znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba je za škodu odpovědná. Vědomost poškozeného o osobě odpovědné za škodu, s níž zákon spojuje počátek běhu subjektivní promlčecí doby, nepředpokládá nezpochybnitelnou jistotu v určení osoby odpovědné za vznik škody.“⁹
16. Současně podle Nejvyššího soudu neplatí, že „teprve dnem právní moci rozsudku, v němž je konstatována protiprávnost jednání škůdce, se poškozený dozví o tom, že mu vznikla škoda a kdo za ni odpovídá. Totéž obdobně platí pro rozhodnutí o přestupku. Rozhodující je okamžik, kdy poškozený zjistí skutkové okolnosti podstatné pro vymezení odpovědného subjektu“.¹⁰
17. Počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty může být spojen i se stavem, kdy se poškozený o uvedených skutečnostech dozvědět mohl a měl (tzv. zaviněná nevědomost).¹¹
18. Podle Nejvyššího soudu dále platí, že je-li celková škoda způsobená porušením (byť i trvajícím) právní povinnosti dělitelná, pak se každá jednotlivá (díličí) škoda začíná promlčovat samostatně bez ohledu na to, že jednotlivé součásti (z celkové škody) vznikají z jednoho trvajícím/pokračujícím protiprávním jednáním.¹² Nejvyšší soud vychází z předpokladu, že v případě kontinuálního porušování určité právní povinnosti, v jehož důsledku postupně narůstá výše způsobené škody, se právo na náhradu škody promlčuje postupně, resp. samostatně ohledně jednotlivých nároků na náhradu škody, stejně jako je možné uplatnit tyto nároky u příslušného orgánu veřejné moci (soudu) samostatně.¹³ Zásadně tedy platí, že v případě ztráty zisku vzniká nárok na náhradu za určité období postupně tak, jak vzniká újma, a postupně se také promlčuje.¹⁴ Není nutné čekat, až k ukončení porušování právní povinnosti dojde a bude možné vypočítat celkovou škodu.

C) Unijní právo

19. Článek 102 SFEU (bývalý článek 82 Smlouvy o ES):

S vnitřním trhem je neslučitelné, a proto zakázané, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části.

(...)

20. Článek 10 Směrnice 2014/104:

⁹ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, CZ:NS:2020:25.CDO.1510.2019.1.

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 25 Cdo 3401/2011, CZ:NS:2014:25.CDO.3401.2011.1, anebo ze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4890/2014, CZ:NS:2016:25.CDO.4890.2014.1.

¹² Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2749/2004, CZ:NS:2005:25.CDO.2749.2004.1; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1974, 2 Cz 19/74 (R 38/1975).

¹³ Tamtéž.

¹⁴ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. 25 Cdo 2193/2014, CZ:NS:2015:25.CDO.2193.2014.1. Srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2758/2004, CZ:NS:2006:25.CDO.2758.2004.1.

1. Členské státy stanoví v souladu s tímto článkem pravidla pro promlčecí lhůty pro podání žaloby o náhradu škody. Tato pravidla stanoví okamžik, od kterého začíná běžet promlčecí lhůta, délku této lhůty a okolnosti, za nichž je běh této lhůty přerušen nebo pozastaven.
 2. Členské státy zajistí, aby promlčecí lhůta nezačala běžet dříve, než je porušení právních předpisů o hospodářské soutěži ukončeno a než se žalobce dozví nebo než u něj lze přiměřeně předpokládat, že:
 - a) má vědomost o daném jednání a o tom, že toto jednání představuje porušení právních předpisů o hospodářské soutěži;
 - b) má vědomost o tom, že mu byla způsobena škoda porušením právních předpisů o hospodářské soutěži; a
 - c) je mu známa totožnost porušitele.
 3. Členské státy zajistí, aby promlčecí lhůta pro podání žaloby o náhradu škody činila alespoň pět let.
 4. Členské státy zajistí, aby byl běh promlčecí lhůty pozastaven nebo, stanoví-li tak vnitrostátní právo, přerušen v případě, že orgán pro hospodářskou soutěž přijme opatření pro účely šetření nebo řízení v souvislosti s porušením právních předpisů o hospodářské soutěži, jež se týká žaloba o náhradu škody. Toto pozastavení běhu promlčecí lhůty skončí nejdříve jeden rok poté, co rozhodnutí o protiprávním jednání nabylo právní moci nebo bylo řízení jinak ukončeno.
21. Článek 21 Směrnice 2014/104:
1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 27. prosince 2016. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.
Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
 2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.
22. Článek 22 Směrnice 2014/104:
1. Členské státy zajistí, aby se vnitrostátní předpisy přijaté podle článku 21, které jsou nezbytné pro dosažení souladu s hmotněprávními ustanoveními této směrnice, nepoužily se zpětnou působností.
 2. Členské státy zajistí, aby se vnitrostátní předpisy přijaté podle článku 21, které nejsou uvedeny v odstavci 1, nepoužily na řízení o žalobě o náhradu škody zahájená u vnitrostátního soudu přede dnem 26. prosince 2014.

D) Důvody žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

K otázce I:

23. Předkládající soud se předně táže, zda lze na projednávaný případ použít Směrnicí 2014/104. Přímý účinek směrnice lze v horizontálních vztazích dovést pouze za zcela výjimečných okolností. Soud má nicméně pochybnosti, zda a v jakém rozsahu se uplatní nepřímý účinek Směrnice, resp. zda a v jakém rozsahu předkládající soud tíží povinnost eurokonformního výkladu příslušných vnitrostátních právních předpisů se Směrnicí, a zejména s jejím článkem 10.
24. Pokud jde o dobu porušování článku 102 SFEU, předkládající soud vychází z rozhodnutí Komise ve věci *Google Search (Shopping)*, podle kterého k porušování článku 102 SFEU na území České republiky docházelo od února 2013 do 27. června 2017¹⁵.
25. Odpověď na shora uvedenou otázku není jednoznačná, neboť protisoutěžní jednání v projednávané věci započalo před platností Směrnice (tj. před 25. 12. 2014), avšak bylo

¹⁵ Konkrétně viz body 686 a 687 a článek 1 výrokové části rozhodnutí Komise ve věci *Google Search (Shopping)*.

- ukončeno až v období po uplynutí transpoziční lhůty (tj. po 27. 12. 2016). Směrnice měla být transponována do vnitrostátního práva nejpozději do 27. 12. 2016. Nový ZNŠHS, který implementoval Směrnici do českého právního řádu, nabytí účinnosti až dne 1. 9. 2017.
26. Soud má konkrétně pochybnosti o výkladu článku 21 odst. 1 Směrnice 2014/104 (ve spojení s článkem 22 odst. 1 a odst. 2 Směrnice), který nedává jasnou odpověď na otázku, zda se Směrnice v projednávané věci použije či nikoliv, a konkrétně pak na otázku, zda se článek 10 Směrnice použije ve vztahu k (i) *veškeré škodě* způsobené porušením článku 102 SFEU trvajícím od února 2013 do 27. 6. 2017 anebo jen ve vztahu k (ii) *části škody* způsobené jednáním, které se událo po datu platnosti Směrnice (tj. od 26. 12. 2014 do 27. 6. 2017), případně po datu uplynutí transpoziční lhůty k její implementaci (tj. od 28. 12. 2016 do 27. 6. 2017).
27. Předkládající soud se domnívá, že k vyjasnění otázky týkající se časové působnosti Směrnice 2014/104, konkrétně jejího článku 10, je příslušný pouze Soudní dvůr. Je přitom možné, že na odpověď Soudního dvora bude mít vliv to, zda Soudní dvůr nahlíží na článek 10 Směrnice (pravidla promlčení) jako na normu hmotněprávní ve smyslu článku 22 odst. 1 Směrnice nebo normu procesní ve smyslu článku 22 odst. 2 Směrnice. Tato otázka je přitom relevantní i pro vnitrostátní soud při aplikaci vnitrostátních předpisů (k tomu viz dále body 29 a násl.).
28. Pakliže Soudní dvůr odpoví na první otázku kladně, může mít jeho odpověď význam i pro posouzení otázek následujících. Pokud by věc (byť i jen částečně) spadala mimo časovou působnost Směrnice 2014/104, bylo by třeba vnitrostátní právní úpravu jako tu obsaženou v § 620 odst. 1 a § 629 odst. 1 Občanského zákoníku poměřovat pouze optikou článku 102 SFEU a zásadou efektivity.

K otázce II:

29. V navazující otázce se soud ptá, zda musí být článek 22 odst. 2 Směrnice 2014/104 vykládán tak, že se vztahuje mimo jiné i na článek 10 Směrnice, což by znamenalo, že „vnitrostátní předpisy přijaté podle článku 21, které nejsou uvedeny v [článku 22] odstavci 1“ jsou i ta ustanovení právního řádu, kterými byl implementován právě zmíněný článek 10, resp. že článek 10 Směrnice je nutné považovat za procesní ustanovení.
30. V projednávané věci je podstatná povaha pravidel promlčení obsažených v článku 10 Směrnice, tj. zda se jedná o ustanovení „hmotněprávní“ anebo „procesní“. S těmito dvěma kategoriemi spojuje článek 22 Směrnice odlišné povinnosti na straně členských států. Článek 22 odst. 1 Směrnice hovoří o nutnosti zajistit, aby se vnitrostátní pravidla korespondující s „hmotněprávními ustanoveními této směrnice“ nepoužila se zpětnou působností. Článek 22 odst. 2 Směrnice stanoví pravidlo pro *ostatní* ustanovení Směrnice. Z uvedených formulací je tedy zřejmé, že unijní zákonodárce považuje některá ustanovení Směrnice za *ryze hmotněprávní*, zatímco *ta ostatní* zřejmě za procesní. Předkládajícímu soudu nicméně není zřejmé, do které z uvedených kategorií spadá článek 10 Směrnice¹⁶.
31. Česká doktrína i judikatura soudů tradičně nahlíží na pravidla o promlčení jako na „hmotněprávní“. Úspěšná námitka promlčení znamená, že poškozený se u soudu nedomůže

¹⁶ Otázka charakteru promlčecí lhůty - byť v oblasti ukládání sankcí za trestné činy - byla Soudním dvorem v minulosti řešena například v rozsudcích ze dne 8. 9. 2015 ve věci C-105/14 *Taricco and Others*, EU:C:2015:555, a ze dne 5. prosince 2017 ve věci C-42/17 *M.A.S. and M.B.*, EU:C:2017:936. V prvním rozsudku dospěl Soudní dvůr k závěru, že italská právní úprava promlčení trestných činů v oblasti DPH by mohla porušovat článek 325 SFEU, pokud by bránila uložení účinných a odrazujících sankcí, zatímco ve druhém rozsudku Soudní dvůr své závěry korigoval s odkazem na hmotněprávní charakter italské právní úpravy promlčení.

svého práva na náhradu škody, ačkoliv toto právo i nadále existuje jako tzv. naturální obligace. Pokud námitka promlčení u soudu uplatněna není, soud k promlčení nepřihlíží z úřední povinnosti a promlčené právo žalobci přizná. Předkládající soud si tak je vědom, že institut promlčení vykazuje i znaky procesního charakteru. Směrnice nadto hovoří o promlčení „práva podat žalobu“ na náhradu škody, což by mohlo nasvědčovat také spíše procesnímu charakteru tohoto institutu.

32. Podle přechodného ustanovení § 36 ZNŠHS platí, že „[ř]ízení o náhradě škody způsobené omezením hospodářské soutěže, jakož i řízení o nárocích škádců, kteří jsou zavázáni k náhradě škody společně a nerozdílně, na vypořádání podle tohoto zákona, zahájena po dni 25. prosince 2014 se dokončí podle tohoto zákona; právní účinky úkonů, které byly v řízení učiněny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.“ Toto ustanovení plně reflektuje požadavek článku 22 odst. 2 Směrnice, s tím, že dopadá pouze na procesní ustanovení ZNŠHS.
33. Má-li být článek 22 odst. 2 Směrnice vykládán tak, že se vztahuje i na článek 10 Směrnice, v projednávané věci by to znamenalo, že podle § 36 ZNŠHS se nová (harmonizovaná) vnitrostátní právní úprava promlčení obsažená v § 9 ZNŠHS (a zejména její délka 5 let) s účinností od 1. 9. 2017 použije na promlčecí lhůty, které začaly běžet podle dosavadních právních předpisů a které k uvedenému datu neskončily, když žaloba na náhradu škody v projednávané věci byla podána po 25. 12. 2014. Při nahlížení na ustanovení o promlčení jako na pravidla hmotněprávní tomu tak nebude. Zodpovězení této otázky (vedle dalších, které jsou podrobně rozebrány níže) má přitom vliv na rozsah promlčení nároku na náhradu škody v této věci.
34. Podle předkládajícího soudu je žádoucí, aby byl článek 22 odst. 1 a článek 22 odst. 2 Směrnice vykládán jednotně napříč členskými státy EU. Pro úplnost pak předkládající soud podotýká, že obdobná otázka je již předmětem předběžné otázky vedené u Soudního dvora pod C-267/20 (*Volvo and DAF Trucks*).

K otázce III:

35. Bez ohledu na odpovědi Soudního dvora na otázku první a druhou, se předkládající soud předně táže, zda obsah pojmů „vědomost o škodě“/„vědomost o tom, že byla způsobena škoda“ tak, jak je vykládá vnitrostátní soud při aplikaci § 620 odst. 1 Občanského zákoníku, pokud jde o počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty k uplatnění práva na náhradu škody, odpovídá obsahu a významu těchto slov užitých v článku 10 odst. 2 Směrnice 2014/104.
36. Judikatura Nejvyššího soudu ČR vykládá „vědomost o škodě“ tak, že pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty je relevantní vědomost i jen o *dílčí* škodě způsobené trvajícím či pokračujícím protiprávním jednáním. Není třeba, aby měl poškozený vědomost o *celé* délce trvajících protiprávních jednání a škodě v *celém* jejím rozsahu způsobené tímto celým trvajícím jednáním. Rozhodovací praxe soudů vychází naopak z předpokladu, že škoda je v těchto případech dělitelná a že každou „novou škodu“, o kterou se ta původní navýšila v důsledku trvání/pokračování téže škodní události, je možné samostatně uplatnit u soudu novou žalobou, případně rozšířením stávajícího žalobního nároku. Pro každou takovouto *dílčí* škodu tak začíná běžet samostatná subjektivní promlčecí lhůta v délce tři roky. Nárok se tedy promlčuje postupně v čase. V poměrech projednávané věci to tedy znamená, že v každém okamžiku, kdy žalovaná na svých internetových stránkách obecného vyhledávání příznivěji umístila a zobrazila své vlastní vyhledávací služby pro porovnávání prodejních nabídek, mohl žalobkyni ujít určitý zisk (*dílčí* škoda), ve vztahu k němuž začala běžet jedna z mnoha subjektivních promlčecích lhůt k uplatnění práva na náhradu této *dílčí* škody u soudu. Shora uvedené má navíc ten důsledek, že *dílčí* škody, jejichž vznik spadá do počátku protiprávního jednání, by se mohly promlčet dříve, než došlo k ukončení protiprávního

- jednání (k relevanci „ukončení protiprávního jednání“ viz blíže bod 40 a dále pak také bod 48).
37. Soudní dvůr v rozsudku *Cogeco Communications* klade důraz na vědomost poškozeného o „přesném rozsahu škody“ a také na možnost poškozeného domoci se „celé náhrady škody“ způsobené porušením soutěžního práva¹⁷. Z cit. rozsudku nicméně není zcela zřejmé, zda důraz Soudního dvora na vědomost o „rozsahu škody“ odpovídá vědomosti o „škodě v celém jejím rozsahu“, která byla následkem celého trvajících zneužívání dominantního postavení, anebo postačí i jen vědomost o „dílčí škodě“, která byla způsobena v určitém časovém okamžiku v rámci takového trvajících deliktu.
 38. Zdejší soud se proto táže, zda obsah pojmu „vědomost o tom, že byla způsobena škoda“, jak jej vykládá vnitrostátní soud, odpovídá článku 10 odst. 2 Směrnice a/nebo článku 102 SFEU a zásadě efektivity. Pokud by jim Soudní dvůr přikládal význam jiný, pak by bylo žádoucí, aby vnitrostátní soud zvolil výklad eurokonformní.
 39. Odpověď na tuto otázku závisí zřejmě na tom, zda právo EU vyžaduje, aby „vědomost o škodě“, resp. o rozsahu škody, zahrnovala nejen vědomost *kvantitativní* (tj. vědomost o určitém druhu a charakteru škody), nýbrž i vědomost *kvantitativní* (tj. vědomost o celém rozsahu škody narůstající v čase). Pokud ano, promlčecí lhůta by nemohla začít běžet dříve, než se poškozený dozvěděl o přesném rozsahu škody v celém jejím rozsahu. V projednávané věci by to znamenalo, že při dlouhotrvajícím zneužívání dominantního postavení - o které jde v této věci - je třeba „vědomost o tom, že byla způsobena škoda“ ve smyslu článku 10 odst. 2 Směrnice vykládat tak, že v návaznosti na každý nový dílčí útok (v této věci „příznivější zobrazení a umístění srovnávače cen ve výsledcích obecného vyhledávání“ ze strany žalované) se žalobkyně znovu a znovu dozvíдалa o „novém rozsahu škody“, s tím, že každým takovýmto okamžikem jí začínala běžet nová subjektivní promlčecí lhůta k podání žaloby na náhradu „škody v celém jejím rozsahu“.
 40. Podle názoru předkládajícího soudu je výklad předestřený v předchozím odstavci správný. „Tříštění“ práva na náhradu škody na desítky, případně stovky či více samostatných dílčích nároků a jejich postupné promlčování považuje soud za nekoncepční, když tento výklad vůbec nereflektuje povahu deliktu zneužití dominantního postavení, o který jde v této věci, a zcela opomíjí skutečnost, že dílčí útok spočívající v „příznivějším umístění a zobrazení vlastního srovnávače cen“ nemůže být sám o sobě porušením článku 102 SFEU, kterým je až jednání ve svém celku, které svým rozsahem, délkou, intenzitou a způsobem provedení vedlo (mohlo vést) k „podstatnému“ narušení hospodářské soutěže, resp. k protisoutěžnímu účinku, který je jedním z předpokladů pro naplnění skutkové podstaty zneužití dominantního postavení.¹⁸ Pro závěr o tom, že určitá praktika vede (by mohla) vést k narušení hospodářské soutěže na daném trhu, a tedy k porušení článku 102 SFEU, přitom nepostačují jakékoliv (například zcela marginální) dopady (účinky). I z tohoto důvodu se předkládající soud domnívá, že o přesném rozsahu a druhu škody způsobenými uvedeným

¹⁷ Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 2019 ve věci C-637/17 *Cogeco Communications*, EU:C:2019:263, body 53 a 54.

¹⁸ V některých rozhodnutích Soudního dvora (rozsudek ze dne 13. února 1979 ve věci 85/76 *Hoffmann-La Roche v Commission*, EU:C:1979:36, bod 123, rozsudek ze dne 2. dubna 2009 ve věci C-202/07 P *France Télécom v Commission*, EU:C:2009:214, bod 107, nebo rozsudek ve věci C-23/14 *Post Danmark A/S v Konkurrencerådet „Post Danmark II“*, EU:C:2015:651, body 72 a 73) nebylo „podstatné narušení hospodářské soutěže“ (tzv. „appreciability factor“) relevantní pro shledání porušení článku 102 SFEU, tento faktor je nicméně významný pro posouzení možných protisoutěžních účinků jednání na hospodářskou soutěž (viz rozsudek Soudního dvora ve věci *Post Danmark II*, body 40, 46 a 67, rozsudek Soudního dvora ze dne 27. března 2012 ve věci C-209/10 *Post Danmark*, EU:C:2012:172, bod 29, nebo rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 6. září 2017 ve věci C-413/14 P *Intel*, EU:C:2017:632, body 139-143). Nutnost prokázání protisoutěžních účinků byla demonstrována také v rozsudcích Soudního dvora ze dne 14. října 2010 ve věci C-280/08 P *Deutsche Telekom AG v Commission*, EU:C:2010:603, body 250-251, a ze dne 17. února 2011 ve věci C-52/09 *Konkurrensverket v TeliaSonera Sverige AB*, EU:C:2011:83, body 64.

jednáním se poškozený již z povahy věci nemohl dozvídat postupně v návaznosti na jednotlivé „dílčí útoky“ v rámci trvajících (pokračujících) a dosud neukončeného porušování článku 102 SFEU. Jinými slovy, předkládající soud se domnívá, že *subjektivní* promlčecí lhůta (a v tom případě pak ani *objektivní* promlčecí lhůta, když ta nemůže začít běžet dříve než lhůta subjektivní) k uplatnění práva na náhradu škody nemohla v daném případě začít běžet před okamžikem ukončení protiprávního jednání spočívajícího v upřednostňování vlastní služby před konkurenčními službami v rozporu s článkem 102 SFEU, přičemž okamžik ukončení protiprávního jednání se v tomto případě shoduje s okamžikem vydání rozhodnutí Komise.

41. S ohledem na shora uvedené, povahu porušení článku 102 SFEU, a zejména právní a ekonomické souvislosti praktiky, o kterou jde v projednávané věci, má zdejší soud pochybnosti o kompatibilitě výkladu zastávaného vnitrostátními soudy s článkem 10 odst. 2 Směrnice a/nebo s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity.

K otázce IV:

42. Pakliže je odpověď na třetí otázku kladná a způsob výkladu „vědomost o škodě a o jejím rozsahu“ nečiní z pohledu Směrnice 2014/104 ani unijních zásad obtíže, žádá předkládající soud o zodpovězení čtvrté otázky.
43. Předkládající soud si je vědom, že v minulosti byly předmětem rozhodovací činnosti Soudního dvora žádosti o rozhodnutí o předběžných otázkách týkajících se objektivní a subjektivní promlčecí lhůty (rozsudky *Manfredi*¹⁹ a *Cogeco Communications*). Na otázku předkládajícího soudu však nelze nalézt v cit. unijní judikatuře jasnou odpověď.
44. Soudní dvůr ve věci *Manfredi* uvedl, že vnitrostátní úprava, podle které objektivní promlčecí lhůta pro podání žaloby na náhradu škody začíná běžet dnem, kdy kartelová dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě bylo poprvé uskutečněno (bez ohledu na okamžik vzniku škody), prakticky znemožňuje uplatnění nároku na náhradu škody. Soudní dvůr měl obavy, že promlčecí lhůta uplyne před ukončením protisoutěžního jednání.²⁰ Jednalo se však o škodu způsobenou zakázanou kartelovou dohodou v rozporu s článkem 101 SFEU. Zakázané kartelové dohody jsou často utajované a k jejich „odhalení“ nezřídka dochází s velkým časovým odstupem od jejich započetí. V projednávané věci jde o porušování článku 102 SFEU. V závislosti na charakteru konkrétní zakázané praktiky si tak poškození mohou i dříve uvědomovat škodu jako důsledek zneužívajícího jednání a současně i získat povědomí o osobě odpovědné za toto jednání. Vnitrostátní právní úprava vyžaduje pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty vznik (dílčí) škody právě i vědomost o osobě povinné k náhradě škody.
45. Ve věci *Cogeco Communications* pak Soudní dvůr posuzoval subjektivní promlčecí lhůtu, která plynula nezávisle na tom, zda poškozený znal totožnost odpovědné osoby a přesný rozsah škody, a která se nestavěla ani nepřerušovala po dobu řízení u orgánu pro hospodářskou soutěž²¹. Není ale jednoznačné, zda lze závěry Soudního dvora vykládat i tak, že již „pouhá“ nemožnost pozastavení anebo přerušování tříleté promlčecí lhůty po dobu řízení před soutěžním orgánem je v rozporu s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity.
46. Nutno podotknout, že rozsudky Soudního dvora byly vydány za situace, kdy nebyla použitelná Směrnice 2014/104. Od věci *Manfredi* a *Cogeco Communications* se nadto projednávaná věc liší nejen skutkovými okolnostmi, ale i relevantní vnitrostátní právní

¹⁹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 2006 ve věci C-295/04 až 298/04 *Manfredi*, EU:C:2006:461.

²⁰ Rozsudek *Manfredi*, body 78 a 79.

²¹ Rozsudek *Cogeco Communications*, body 50 a 51.

úpravou a související judikaturou.

47. Občanský zákoník váže počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty na to, že poškozený věděl anebo mohl vědět **o osobě škůdce a o (dílčí) škodě** (§ 620 odst. 1 Občanského zákoníku); vědomost o *přesné výši* škody ani *stoprocentní jistota* ve znalosti osoby škůdce se nevyžaduje. Z judikatury lze dále dovodit požadavek na vědomost poškozeného **o jednání, resp. o jednotlivém dílčím útoku** v rámci kontinuálního porušování článku 102 SFEU, které vedlo k části škody. Ve světle judikatury Nejvyššího soudu vychází předkládající soud z předpokladu, že žalobkyně mohla – s ohledem na charakter porušení článku 102 SFEU – již od počátku pociťovat (dílčí) škody jako důsledek protiprávního jednání žalované a mohla mít i vědomost o osobě odpovědné za (dílčí) škody tímto jednáním způsobené, když o tom, že kdo je provozovatelem internetového vyhledávače Google nebylo nejmenších pochyb. **Délka subjektivní promlčecí lhůty** k uplatnění práva na náhradu škody **činí tři roky** (§ 629 odst. 1 Občanského zákoníku).
48. Na rozdíl od článku 10 Směrnice 2014/104 a korespondujícího ustanovení § 9 ZNŠHS (který byl implementován do českého právního řádu s účinností od 1. 9. 2017 a v projednávané věci se proto nepoužije), **Občanský zákoník neobsahuje tyto prvky:**

Občanský zákoník nevyžaduje, aby měl poškozený vědomost, že **jednání představuje porušení pravidel o hospodářské soutěži**. V této souvislosti se předkládající soud dovolí učinit poznámku, že v mnoha případech porušení soutěžních pravidel, zvláště u novějších zakázaných praktik, soutěžní vyšetřovací orgány dojdou k závěru o protiprávnosti takové praktiky až po provedení důkladné soutěžní (ekonomické) analýzy všech skutkových zjištění a jejich právním zhodnocení.

Počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty není vázán na **ukončení porušení právních předpisů o ochraně hospodářské soutěže**. Na tomto místě přitom není zcela zřejmé, zda se ukončením porušení ve smyslu článku 10 odst. 2 Směrnice rozumí okamžik *posledního* dílčího útoku „trvajících a pokračujících/opakovaného protiprávního jednání“ (ang. „*a single and continuous infringement*“ nebo také „*a continuous or repeated infringement*“) tak, jak užívá tento koncept ve své judikatuře Komise a Soudní dvůr²². Do finálního textu Směrnice se totiž nepromítl výslovný požadavek na „ukončení trvajících nebo opakovaného protiprávního jednání“, který byl obsahem dřívějšího návrhu Směrnice²³. Jak bylo výše uvedeno, podle vnitrostátního práva pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty *postačí* již vědomost o určitém „dílčím útoku“ v rámci trvajících či opakovaného protiprávního jednání. V projednávané věci by se tak mohlo stát, že dílčí škody, jejichž vznik spadá do počátku protiprávního jednání žalované, by se mohly promlčet dříve, než vůbec došlo k ukončení protiprávního jednání v červnu 2017.

Běžící promlčecí lhůta se dále **nestaví ani nepřerušuje po dobu šetření** protisoutěžního jednání před orgánem k tomu příslušným.

Vnitrostátní právní úprava neobsahuje pravidlo, že **pozastavení běhu promlčecí lhůty skončí nejdříve jeden rok** poté, co rozhodnutí o protiprávním jednání nabylo právní moci.

49. Na běh subjektivní promlčecí lhůty v projednávané věci tedy neměla žádný vliv skutečnost, že v období od 30. 11. 2010 až do 27. 6. 2017 byla žalovaná (a z toho od 14. 7. 2016 do 27.

²² Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 2011 ve věci T-385/06 *Aalberts Industries and Others v Commission*, EU:T:2011:114, bod 10; ze dne 16. září 2013 ve věci T-378/10 *Masco and Others v Commission*, EU:T:2013:469, body 119 and 120 (týkající se porušení článku 101 SFEU); anebo rozhodnutí Komise ze dne 15. června 2005 ve věci COMP/A.37.507/F3 *AstraZeneca*, potvrzené rozsudkem Soudního dvora ze dne 6. prosince 2012 ve věci C-457/10 P *AstraZeneca v Commission*, EU:C:2012:770 (týkající se porušení článku 102 SFEU).

²³ Důvodová zpráva k návrhu Směrnice (Explanatory memorandum), COM(2013) 404 final, 11. 6. 2013, Štrasburg, bod 4.3.2. důvodové zprávy a článek 10 odst. 3 návrhu Směrnice.

6. 2017 také její mateřská společnost Alphabet Inc.) vyšetřovaná Komisí pro možné (stále probíhající a dosud neukončené) porušení článku 102 SFEU, které vyústilo v rozhodnutí Komise ve věci *Google Search (Shopping)*.²⁴
50. Absenci posledně uvedených požadavků Směrnice ve vnitrostátním právním řádu není možné, podle názoru předkládajícího soudu, překlenout eurokonformním výkladem.
51. Vykládal-li by předkládající soud příslušnou vnitrostátní právní úpravu (§ 620 odst. 1 Občanského zákoníku a § 629 odst. 1 Občanského zákoníku) prizmatem tradiční judikatury českých soudů, znamenalo by to, že nárok na náhradu škody způsobené porušením článku 102 SFEU bude za období od února 2013 do 25. 6. 2017 (tj. kromě dvou dnů porušení) s největší pravděpodobností promlčen.
52. Předkládající soud proto ve čtvrté otázce žádá Soudní dvůr o posouzení, zda článek 102 SFEU a zásada efektivity a/nebo článek 10 odst. 2, 3 a 4 Směrnice 2014/104 brání takové vnitrostátní právní úpravě promlčení, jako je ta obsažena v § 620 odst. 1 Občanského zákoníku a § 629 odst. 1 Občanského zákoníku, a výkladu těchto ustanovení ze strany vnitrostátních soudů. Pakliže nelze tuto otázku zodpovědět ve světle článku 10 Směrnice, z důvodu, že se tento článek na projednávanou věc (byť i jen z části) nepoužije, táže se soud na soulad vnitrostátní právní úpravy a jejího výkladu s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity.

E) Přerušeni řízení a náklady řízení o předběžné otázce

53. Výrokem II rozhodl soud o přerušeni řízení podle § 109 odst. 1 písm. d) až do okamžiku rozhodnutí Soudního dvora v řízení o této předběžné otázce.
54. Pro úplnost soud podotýká, že o nákladech řízení, které v rámci řízení o předběžné otázce vzniknou, rozhodne předkládající vnitrostátní soud podle pravidel stanovených vnitrostátním právem v rozhodnutí ve věci.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze

V Praze dne 29. září 2021

Mgr. Michal Výtisk, v.r.
soudce

²⁴ Pro úplnost soud podotýká, že v řízení o tzv. „samostatné žalobě“ (ang. stand-alone action) *může* vnitrostátní soud přerušit řízení o žalobě na náhradu škody po dobu probíhajícího řízení před orgánem pro hospodářskou soutěž [§ 109 odst. 1 písm. 1 o. s. ř.] a vyčkat rozhodnutí tohoto orgánu.